

De Christin geroepen tot deelneming aan de zendingszaak.

<https://hdl.handle.net/1874/356304>

DE CHRISTIN GEROEPEN TOT DEELNEMING
AAN DE ZENDINGZAAK.

De vrouw van den zendeling MULLENS te *Calcutta*, voer op zekeren dag met hare kinderen de bekende rivier den Ganges af, toen een vreemd schouwspel aan een' der oevers al hare aandacht tot zich trok. Zij zag namelijk eene groep menschen, bestaande uit twee mannen, eene vrouw en een kind, die eene jeugdige vrouw omringden, die op den vochtigen grond lag uitgestrekt met de voeten in het water der rivier. Van tijd tot tijd besprengde een der omstanders hare oogen. De vrouw scheen dood te zijn en RAM-CHONDRO, een inlandsch christen, die zich mede in het vaartuig bevond, vroeg met eene luide stem: aan welke ziekte zij gestorven was.

Het antwoord luidde aldus: zij heeft de cholera gehad, maar zij is nog niet dood; daarom zijn wij hier. Als de ziel het ligchaam verlaten heeft, werpen wij het in de rivier en gaan weer naar huis.

RAM-CHONDRO, die de indische geneeskunde beoefend had, was met de behandeling der cholera tamelijk goed bekend. Weldra sprong hij aan land en na de arme kranke onderzocht te hebben, zeide hij: hoewel gij de voeten van deze vrouw in het koude water gelegd hebt, zijn zij niet blaauw geworden noch ineengesrokken; zij is dus niet dood. Als gij haar weder te huis brengt en verpleegt, zal zij nog herstellen. Neemt haar dan toch terstond uit het water.

De Hindoe's schudden het hoofd, en zeiden: dank voor uwen raad; als wij dien noodig hebben, zullen wij er om vragen; maar laat ons nu doen, wat wij goedvinden.

Mevrouw MULLENS, die in de boot gebleven was, riep haren begeleider toe, dat hij aan die menschen zou vragen, of zij voor de kranke mogt zorgen. Maar het antwoord was: ja, dat zou fraai zijn. Haar medenemen naar *Bhowanipore*, haar verplegen en er dan eene christin van maken. O! neen, dat zal niet gebeuren.

Alle pogingen waren te vergeefs. Met een gebroken hart moest de menschlievende vrouw het slagtoffer van zulk een afschuwelijk bijgeloof aan de ongeloovige bloedverwanten overlaten. RAM-CHONDRO kwam weer aan boord en in de diepste stilte voeren zij verder. Waarschijnlijk keerde de

geest der ongelukkige heidin eenige uren later tot haren Schepper terug, terwijl haar ligchaam eene prooi werd van het roofgedierte.

Wanneer de Hindoe's een' der hunnen aan den oever van den Ganges hebben gebragt, om daar te sterven, houden zij het ten eenenmale voor ongeoorloofd, hem naar huis terug te brengen, tenzij geheel buitengewone omstandigheden er hen toe dringen. Waarlijk de aarde is bedekt met dikke duisternis. Mogt het Gode behagen, te midden dezer duisternis het licht van die zon der gerechtigheid te doen schijnen, wier stralen genezing aanbrengen.

Welke christin zou zich met dezen wensch niet vereenigen? Hoe meer de ellende der heidenen in het algemeen en der heidensche vrouwen in het bijzonder bekend wordt, des te meer zal het medelijden bij iedere weldenkende christin worden opgewekt. Bijna ongeloofelijk zijn de proeven, welke de bovengenoemde zendelingsvrouw mededeelt van de diepe verlaging der vrouw in *Indië*. De vrouw mag zich b. v. niet vermeten den naam haars mans op de lippen te nemen. Zij mag hem noemen: haren heer of meester of den vader van hare kinderen, maar als eene misdaad zou het haar toegerekend worden, hem op dezelfde wijze te noemen als andere menschen. Zelfs vrouwen, die het

christendom aannamen, zijn van deze dwaze gewoonte moeilijk af te brengen. Twee van haar leerden den bijbel lezen, maar zoo dikwijls de namen PAULUS en JOZEF voorkwamen, sloegen zij die over, omdat het de namen van hare mannen waren.

Hoe diep vernederend voor de vrouw is zulk eene slaafsche vrees en hoe beklagenswaardig moet haar toestand zijn in een land, waar een man, zijne vrouw, die de cholera had, één nacht verzorgde, maar haar daarna verliet, en tot zijne verontschuldiging zeide: dat dit zeer natuurlijk was, want het was maar eene vrouw.

Waar de vrouw zoo beschouwd en behandeld wordt, moet haar lot als moeder ook wel beklagenswaardig wezen. Moederweelde moet ook de borst der heidensche vrouw doorstroomen, wanneer een mensch ter wereld geboren is, maar hoe bitter wordt hare vreugde vergald, wanneer een barbaarsche echtgenoot aan het pas geboren kind het leven weder ontnemt. Ongelukkige moeder, die op een der eilanden in de *Stille-Zuidzee* haar kind met eigen hand moest begraven en zich nederzetten op het graf. Haar zich voor te stellen met het voorovergebogen hoofd, verbleekt gelaat en roodgeschreide oogen, een toonbeeld der diepste ellende, het moest voor iedere christin

onmogelijk zijn, zonder met innerlijke ontferming te worden bewogen. Het moest voor iedere christin onmogelijk zijn, zonder dat zij den wensch in zich voelde opkomen, mogt ik iets voor die arme heidensche vrouwen kunnen doen, ik zoo hoog boven haar bevoorregt.

Of zijt gij dat niet, christelijke jongedochter? Toen aan eenige vrouwen in *Britsch-Indië* de vraag werd gedaan, of zij konden lezen, begonnen zij te lagchen en gaven ten antwoord: „wel „neen. Wie heeft ooit gehoord van eene vrouw, „die kon lezen?” Wie heeft ooit gehoord onder christenen van eene eenigzins beschaafde vrouw, die niet kan lezen? Bestaan de gelegenheden, om het te leeren, ook voor het armste meisje niet, en behoeft er iemand van verstoken te blijven? Waaraan deze algemeene beschaving, waaraan de verheffing der vrouw uit de diepte, waarin het heidendom haar nedergeworpen had, toe te schrijven? Aan het gezegende evangelie, die blijde boodschap niet het minst voor het vrouwelijk geslacht.

„Het is slechts eene vrouw,” zoo sprak die heiden, maar een christen: „in CHRISTUS JEZUS geldt noch man noch vrouw, met betrekking tot hem is er tusschen beiden geen onderscheid, in CHRISTUS JEZUS geldt slechts het geloof, door

de liefde werkende." Tot het hooge standpunt, hetwelk zij onder de christenen inneemt was zelfs onder Israël de vrouw nog niet opgevoerd. Omdat van wege de hardigheid der harten de veelwijverij werd toegestaan, kon de vrouw de achting niet genieten, die haar toekwam. Zelfs in de huisgezinnen der godvruchtige aartsvaders kunnen wij de rampzalige gevolgen dier veelwijverij opmerken, maar werden zij daar door de vreeze des Heeren nog zooveel mogelijk afgewend, hoe ontzettend moeten zij zich vertoonen, waar deze heilzame teugel ten eenenmale ontbreekt. Daar is de man despoot, de vrouw slavin. Daar wordt zij menigmaal meer als eene zaak dan als een persoon behandeld. Volgens het evangelie is dit ongeoorloofd. Het evangelie heeft de vrouw in haren rang, het huwelijk in zijne heiligheid hersteld. Of wordt het zelfs door een' Apostel niet vergeleken met de verbindtenis van den Heer JEZUS CHRISTUS en zijne gemeente? En waar het huwelijk is, wat het in den christelijken zin des woords moet zijn, daar wordt niet alleen de vrouw als zoodanig in hare waarde erkend, maar ook de moeder geëerd. Gelukkige christenmoeders, die hare kinderen vroeg verhaalden van dat kind, dat zijnen ouden onderdanig was, van dien Heiland, die aan het kruis een blijk van moeder-

liefde gaf, zooals er geen tweede gegeven werd, gelukkige christenmoeders, die van de godvruchtige opvoeding harer kinderen de heerlijkste vruchten plukken, zij moesten branden van verlangen, om aan millioenen harer zusteren onder de heidenen hetzelfde heil te doen wedervaren. Gode zij dank! daar zijn ook christinnen, die zich hiervoor groote moeite en opofferingen getroosten.

De reeds meermalen genoemde vrouw van den zendeling MULLENS, gaf in het jaar 1856 te *Bhowanipore* onderwijs aan eene jeugdige vrouw, JOTEE genaamd. Zij las met haar ook tot eigene oefening een werk, in zeer elegant Bengaalsch geschreven, dat tot titel had: "Nobo Naree; of de negen be-roemde vrouwen uit de geschiedenis der Hindoe's." Als de les geëindigd was, wilde de inlandsche kweekelinge gaarne luisteren naar de schoone gelijkenissen des Heeren, ja zij leerde die van den verloren zoon zelfs van buiten.

Op zekeren dag verhaalde zij aan hare meesteres hare familiegeschiedenis. Zij had eene tweeling-zuster, die blind was. Omdat deze volgens Hindoesch gebruik uitgehuwelijkt moest worden en haar treurige toestand hiervoor een onoverkome-lijke hinderpaal opleverde, had JOTEE aan haren man voorgesteld, om ook hare zuster tot vrouw te nemen. Op de vraag van hare onderwijzeres,

of deze schikking haar waarlijk behaagde, antwoordde zij met de kinderlijke en aandoenlijke wedervraag: is zij mijne zuster niet? en toen zij bemerkte, dat Mevrouw MULLENS de arme blinde begeerde te zien, ging zij haar halen. Hoe vurig wenschte de zendelingzuster de schoone maar ongelukkige ABEE tot Hem te brengen, die gekomen is, om de blinden het gezigt te geven. Schoon was ABEE's gelaat, schoon de stem, waarmeê zij hare liederen zong ter eere van den afgod Krishno, maar de inhoud dier gezangen was hoogst onzedelijk. En dit was de eenige troost, welken hare moeder haar wist te geven, dat zij zeker voor hare geboorte eene vreeselijke zonde moest hebben begaan, waarvoor zij nu zoo zwaar gestraft werd. Hoe zalig gevoelde de zendelingzuster zich, toen zij als christin tot hare ongelukkige zuster spreken mogt van den God der liefde, die zijnen eeniggeboren Zoon voor zondaren heeft overgegeven, en zijne menschenkinderen uit liefde kastijdt.

Het is eene liefelijke voorstelling, zich de zendelingzuster te vertegenwoordigen ijverig bezig met het onderwijzen der kinderen van het Oosten, maar wie kan er aan denken zonder herinnerd te worden aan de groote offers, welke zij gebragt heeft en voortgaat te brengen? Voor den zending is het eene zware taak, vaderland, bloed-

verwanten en vrienden te verlaten met het vooruitzicht, om hen hier op aarde nimmer weder te zien, maar hoeveel meer nog moet het gevoelige vrouwenhart in de beklemmende ure der scheiding lijden. Diep is de indruk, welken de laatste blik op de langzamerhand verdwijnende vaderlandsche kust op het mannelijk gemoed maakt; hoe bang moet het der zendelingzuster in zulk een oogenblik om het hart zijn. Zal haar pad over de groote wateren veilig zijn? Zal haar leven en dat van haren echtgenoot gespaard blijven? — Al deze zorgen worden beschaamd gemaakt en in de ure der behouden aankomst vervult louter vreugde het dankbare hart. Maar de moeilijkheden der zeereize mogen overwonnen zijn, die der levensreise vangen menigmaal voor de vrouw van den zendeling dan eerst aan. Wat moet de arme vrouw van den zendeling JOHANN MEIJER te *Kumake* aan de rivier *Berbice* in *Zuid-Amerika* geleden hebben. In eene buitengewoon woeste streek, waar zij des nachts het gehuil der wilde dieren rondom hare armzalige hut kon hooren, brengt zij een zoon' ter wereld. De vochtigheid van den grond, gepaard met koude nachtwinden, die in de slechtgesloten woning vrijen toegang hadden, berokkenen der jeugdige moeder hevige zenuwkoortsen. Op een toestand van vreesselijke

overspanning volgt volslagene uitputting. De indiaansche christin, die de kranke met trouwe liefde verzorgd had, gaat naar buiten, om haar vol gemoed in een' stroom van tranen lucht te geven. De arme kranke ligt gansch alleen; de ziekte laat haar eindelijk toe, om voor het eerst na geruimen tijd de oogen met zelfbewustheid weder te openen, en het eerste, wat zij aanschouwt, is eene vreesselijke slang, die van de zoldering afhangt. De schrik geeft der zwakke kracht, om een' flauwen kreet te doen hooren, en Hij, die gezegd heeft: op slangen en schorpioenen zult gij treden en het zal u geenszins beschadigen, redt haar. De Indianen, bevreesd, om de kranke door een schot te doen schrikken, weten het dier met stokken te verdrijven.

En dit was slechts een der veelvuldige gevaren, waaraan deze moedige vrouw bloot stond. Daarenboven had zij menigmaal te worstelen met nijpend gebrek aan de noodigste levensbehoeften, — moest zij een dierbaar kind verliezen, de nabijheid van haren man dikwijls dagen achter een missen, wanneer hij in onvermoeiden ijver verre togten deed onder de Indianen, en eindelijk moest zij haren man al meer en meer zien verzwakken, en ten laatste verliezen in dat vreemde land, onder menschen, wier taal zij naauwelijks verstond.

MELJER bezweek in zijn 33ste jaar, aan de gevolge eener bloedspuwing, en zijne moedige vrouw, die het denkbeeld niet kon verdragen, dat er bij het geopende graf van haren man geen getuigenis van CHRISTUS afgelegd zou worden, had de kracht, om zelve bij de begrafenis enkele woorden van vermaning en bemoediging te spreken. In der daad, deze vrouw is een toonbeeld van de reddende en bewarende hand des Heeren, die haar ook nabij was, toen zij na den dood van haren man, haar vierde kind, ter wereld bragt „Wij zijn beide gezond,” zoo schreef zij daarna aan haren broeder in *Zwitserland*, „en niets ontbreekt ons, behalve — ik behoef u niet te zeggen wie.”

Mogten vele gelukkige moeders, die met hare echtgenoten God danken, voor den haar geschonken zegen en niet slechts door het noodige, maar door de uitgezochtste weelde omringd zijn, den droevigen toestand dezer zendelingsvrouw ter harte nemen en hare gaven ten offer brengen voor eene zaak, waarvoor zooveel geleden wordt.

Wie kan zonder deernis en deelneming denken aan het lot der vrouwen van de Rhijsche zendelingen op *Borneo*, die òf zelve vielen als slagtoffers van het Mohammedaansche fanatisme, òf (en wat is vreesselijker?) hare mannen voor hare oogen zagen vermoorden. Toen een dier zende-

lingen, KIND genaamd, op zijne reis van *Barnen* naar de plaats zijner bestemming onze stad bezocht, hield hij eene toespraak over Jesaja VI: 8. „Daarna hoorde ik de stem des Heeren, welke zeide: wien zal ik zenden? en wie zal ons henen gaan? Toen zeide ik: zie hier ben ik, zend mij henen.” Hoe weinig vermoedden wij, die hem hoorden, hoe weinig vermoedde hij zelf, dat hij zulk een' vroegtijdigen en ontzettenden dood tegen ging, toen hij met zooveel ingenomenheid sprak over die Dajakkers, aan wie hij het evangelie zou gaan verkondigen. Na eenigen tijd op *Borneo* werkzaam geweest te zijn, trad hij omstreeks het midden des vorigen jaars in het huwelijk. Een zijner medezendingen hield bij die gelegenheid eene toespraak over 1 Cor. XIII: 13: „En nu blijft geloof, hoop en liefde, doch de meeste van deze is de liefde,” en gaf aan de jeugdige echtgenoten op hunne reis naar de afgelegenste standplaats der zending, dat heerlijke woord des Heeren mede: „Ziet, ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld.” Hoe zou het hun te stade komen! Op den dag der huwelijks-verbindtenis toonden de inlanders zooveel hartelijkheid, dat zij zelfs cerepoorten voor de jonggehuiden oprigttten, en vijf weken daarna werden KIND en zijne vrouw op de onmeêdoogendste wijze

vermoord. En wat moet die arme zendeling-zuster geleden hebben, die, hoewel zelve gespaard, haren echtgenoot ten gevolge der hem toegebragte wonden zag ineenzinken en bezwijken, en daarna van alles beroofd, moest vlugten? Het lijden dezer vrouwen, van welke sommige zelfs haar leven voor de heilige zaak des Heeren moesten opofferen, dringe hare zusters, om er ten minste hare gaven voor veil te hebben.

Zulke vreesselijke gebeurtenissen als die, waarvan wij melding maakten, behooren, Gode zij dank, tot de zeldzaamheden; maar zelfs die vrouw van den zendeling, die, gelukkig gehuwd, in het ongestoord bezit van echtgenoot en kinderen, door de liefde van CHRISTUS gedrongen, het vreemde land als haar vaderland begint te beschouwen, welke zware dagen ziet zij aanbreken! Wie, die er bij tegenwoordig kon zijn, was niet met ingenomenheid getuige van de inwijding der kostschool voor kinderen van zendingen en andere europeërs in *Indië*, terwijl zijne bede tot God omhoog steeg om zijnen zegen over eene inrigting, voor onze zendingen van zoo onberekenbare waardij? Maar toen de kinderen der zendingen hun eenvoudig lied aanhieven, wie dacht toen niet aan hunne ouders, aan hunne moeders, aan den dag des afscheids? Wat zal het moeder-

hart toen gevoeld hebben? Zal ik mijn kind hier op aarde ooit wederzien? Zal ik zelve misschien reeds zijn weggenomen uit het land der levenden, als mijn kind zal terugkeeren? Inderdaad, die moeders zullen oogenblikken gehad hebben, waarin het haar bijna even bang om het hart was, als of zij een kind door den dood verloren. Die gelukkige moeders, die de kinderlijke schreden harer lievelingen zelve mogen bewaken en zouden sidderen bij de gedachte, om hen zoo jong, zoover van zich te moeten verwijderen, mogen God voor dit groote voorregt wel vurig danken, en met het oog op de zooveel grooter offers, welke andere moeten brengen, de kleinere voor de heilige zaak des Heeren niet schuwen.

Hoe heerlijk zijn de vruchten, welke de prediking des evangelies ook bij heidensehe vrouwen heeft te voorschijn geroepen. Welk een onderscheid tusschen den troosteloozen dood dier ongelukkige vrouw, aan het begin dezer regelen vermeld en het afsterven van eene harer zusteren in *Indië*, die even als zij aan de cholera bezweek. Midden in den nacht aangetast, stierf zij in den namiddag van den volgenden dag. Eenige oogenblikken voor haren dood, mogten de omstanders deze woorden van haar vernemen: „ik bid u, weent niet over mij. Ik ga naar den Heer. Ik

zie de hemelen geopend. JEZUS CHRISTUS verwierf mij de vergeving mijner overtredingen, en door zijn bloed reinigde hij mijn hart. Ik word bekleed met het witte kleed der gerechtigheid. Mijn lijden spoedt ten einde en JEZUS CHRISTUS, mijn Heiland zal alle tranen van mijne oogen afwischen." Dit waren hare laatste woorden. „Ik verwonderde er mij volstrekt niet over, zoo schrijft de zendeling, die ze mededeelt, en al had ik ze niet gehoord, en al ware ik niet bij dat sterfbed tegenwoordig geweest, ik zou het desniettemin geloofd hebben, naar alles wat ik van CHRISTIANA wist, dat zij met dergelijke gevoelens moest gestorven zijn. Van den dag af, toen ik de eer had, (ik bezig dit woord met opzet), om den doop aan CHRISTIANA te bedienen, in September 1849, tot op het oogenblik, dat God haar tot zich nam, weet ik niet, dat er eenige aanmerking op haar gedrag was te maken, en dat hare naburen, christenen of heidenen, eenigen grond hadden, om een enkel woord ten nadeele van hare zedelijkheid te zeggen. Zij was eene mijner aandachtigste hoorders; altijd toonde zij zich bereid om te antwoorden op de vragen, welke ik tot de vergadering rigtte, en zij hoorde het evangelie niet slechts, maar dacht er over na, schiep er behagen in en deed het eer aan, door de gelijkmatige

zachtheid van haar karakter, door een heilig leven en door hare onvermoeide pogingen, om ook anderen te brengen aan de voeten van Hem, wien zij had leeren liefhebben als haren Heer en Verlosser."

CHRISTIANA heette deze voortreffelijke vrouw en zij droeg dezen naam met het volste regt, want hij beteekent christin en het leven was haar CHRISTUS en daarom het sterven gewin. CHRISTIANA mogten allen, die zich naar JEZUS CHRISTUS noemen, dien heerlijken naam met evenveel regt dragen. Dan zou de ellende harer zusters onder de heidenen — de gedachte aan eigene groote voorregten — de herinnering aan de groote offers, welke zoo menige christin reeds voor die heilige zaak des Heeren bragt en voortgaat te brengen en de voorstelling van de gezegende vruchten van het zendingswerk haar dringen, om er naar haar vermogen deel aan te nemen.

Maar krachtiger nog dan al het genoemde dringt de liefde van CHRISTUS. Zelve door Hem met God verzoend en aanvankelijk door Hem gezaligd moet de christin aan al hare zusters tot aan de einden der aarde dat grootste goed van ganscher hart toewenschen. Het is voor haar niet slechts eene verpligting, het is eene eer en een

voorregt voor haar, te mogen medewerken aan de uitbreiding zijner duur gekochte gemeente. Gij zijt duur gekocht, hoe diep doet de aandoenlijke lijdensprediking ons dit ieder jaar gevoelen. In het gevoelige hart van menige christin moet bij den aanblik van den zoon des menschen, zoo als hij in *Gethsémané* leed en streed, en uit onvolprezen zondaarsliefde stierf op *Golgotha*, de vraag opkomen: wat zal ik Hem vergelden? Wat zal ik, zwakke vrouw voor Hem doen, dat eenigzins beantwoorde aan zijne gadelooze zondaarsliefde en aan den onnaspeurlijken rijkdom zijner geestelijke, zijner eeuwige zegeningen? Doe, gelijk *MARIA* van *Bethanië* wat gij kunt. Acht den kostbaarsten nardus voor uwen Heiland niet te kostbaar. Hij zal het van den troon zijner heerlijkheid met welgevallen zien en het huis zal vervuld worden van den geur der zalve. Door de deelneming der christelijke vrouwen kan de zendingszaak worden, wat reeds zoo menigmaal gewenscht, maar nog veel te weinig gezien wordt, de zaak der gansche gemeente. Hoeveel meer zou er door christelijke moeders aan kunnen toegebracht worden, wanneer zij hare kinderen met zich namen naar de maandelijksche bidstonden — die kinderen ook te huis bekend maakten met de verblijdende uitkomsten der evangelieprediking onder de Heidenen — en

indien het Gods weg bleek te zijn, hare zonen bereidvaardig voor het zendingswerk afstonden. Een iegelijk doe wat zijne hand vindt om te doen en die tot hiertoe niets, of naar zijn vermogen uiterst weinig deed in deze heilige zaak des Heeren, denke aan die koningin op een der eilanden in de *Stille Zuidzee*, die zooveel van hare geringe inkomsten aan een' zendeling voor de zaak des Heeren afstond, dat hij haar vroeg „of zij wel zooveel kon missen?” „Zooveel,” was het antwoord, „ik gaf veel meer uit voor mij zelve.”

Maar kostbaarder en Gode welgevalliger offer dan goud en zilver bragt de moeder van den engelschen, vroeg ontslapen' zendeling RICHARD KNILL. Door eene bezielde zendingsrede was haar zoon opgewekt geworden, om zich aan de verkondiging des evangelies onder de Heidenen toe te wijden. Aarzelend deelde hij zijn voornemen aan zijnen vader mede, maar deze gaf hem terstond zijne toestemming, zeggende: „ik zal u niets in „den weg leggen, maar wat zal uwe moeder zeggen?” De zoon meende in dit opzigt niets te vreezen te hebben, maar hoe werd hij teleurgesteld, toen zijne moeder zeide: „RICHARD, hoe „kunt gij er aan denken, om mij te verlaten? „Mijne jaren klimmen en ik heb mij altijd geveleid

„ met de hoop, dat gij bij mij zoudt zijn, om met
 „ mij te bidden en mij te bemoedigen, wanneer
 „ ik de vallei der schaduwe des doods moet be-
 „ treden. Ik kan u mijne toestemming niet geven.
 „ Gij moest mijnen dood hebben afgewacht.”

„ Ik was ten einde raad,” zoo schreef de zen-
 deling. „ Ik wist dat God nooit met welgevallen
 „ een' zoon gadeslaat, die het hart zijner ouders
 „ doet breken. Ik kon geen zegen verwachten,
 „ als ik zulk eene goede moeder ongehoorzaam
 „ was. Maar zij begaf zich tot het gebed, en het
 „ gebed verkreeg ten laatste de overhand. Zij bad
 „ dag en nacht; en op zekeren morgen, toen ik
 „ haar aan hare kamerdeur ontmoette, waren de
 „ de tranen gedroogd. Haar voorkomen was weder
 „ kalm, zij sloeg haren arm mij om den hals en
 „ zeide onder eene moederlijke omhelzing: „Nu, mijn
 „ „ lieve zoon, alle bezwaren zijn overwonnen; God
 „ „ heeft mij de genade gegeven, om tot u te zeg-
 „ „ gen: ga; en ik zegen Hem, omdat Hij het u in
 „ „ het harte heeft gegeven, en ik aanbid Hem,
 „ „ omdat Hij mij een ISAËC gaf, om te offeren op
 „ „ zijn altaar. Ga mijn zoon, ga;” en van dat
 „ oogenblik af tot aan haren dood heeft zij niet
 „ opgehouden mij te bemoedigen.”

Zoo handelde eene engelsche christin, mogen er
 ook onder ons moeders gevonden worden, die hare

zonen, indien zij het evangelie aan de heidenen wenschen te verkondigen, al is het na zwaren strijd, met dezelfde bereidvaardigheid den Heer ten offer brengen.

